

Kapitel 4: Touran

De kommende uger rejste Aea og Arvid længere og længere mod nord langs de store floder der gennemtrekvede steppelandet og de enorme skove i dette nordlige land. Hundreder af mil red og sejlede de til de var fremme ved Nordhavet på den anden side af den nærmest ubeboede Gråskov i det allernordligste Nelkari. Tre dage og tre nætter blev de der inden de fortrak sydpå og fulgte den mægtige flod Mistran til dens udløb i Touran lige så langt syd for Kalfiga som Nordhavet havde været nord for deres hjemstavn. Rejsen var den første af det omfang for Aea der lærte noget om nordens storhed og kongeriget Traneborgs imponerende magt ved at rejse så langt.

I Touran mødte Aea tilmed et kendt ansigt. Hun havde været på besøg hos sin jævnbyrdige, Prinsen af Touran. Han var for så vidt en udmærket person. Lidt snobbet ville Hjordis have sagt, men intet der skilte ham ud fra sin stand. Det bedste ved ham var dog at han allerede var forlovet med en barons datter. Som de fleste adelige var han ganske ligeglad med denne pige. Det kommende ægteskab og hans forbundethed til Touran betød dog at han afholdt sig fra det trættende bejleri som var blevet til en plage på Aea's rejse. Alle de adelige ungkarle mente åbenbart at de var forpligtet til at anmode om hendes hånd, om de så ønskede den eller ej.

Hun gik rundt i et af byens mange handelskvarterer sammen med sin anstandsdame Erangir der klagede over smerter i hofterne. Det var altid en plage for den efterhånden aldrende ogrin at opholde sig i en humpende vogn i ugevis ad gangen. Alene udsigten til at det snart ville blive en realitet igen når de vendte snuden hjemad, fik de gamle smerter til at bryde op på ny. Aea havde forsøgt at fortælle hende at hun ikke behøvede at eskortere hende alle vegne. Hvor farlig kunne en civiliseret by som Touran være? Svaret kom netop som Erangir havde beklaget sig over den manglende bevidsthed om farvesammensætning hos ungdommen.

En kande kom flyvende igennem luften indefra en butik der handlede med krukker. Kun en hurtig reaktion fra den unge ridder forhindrede krukken i at ramme Aea i hovedet. Hun trak straks sit sværd og så en mand komme tumlende ud af butikken. Han greb ud i luften og væltede de to trin ned som hævede alle butikkerne over gadeplan. Med et uelegant skrig faldt han baglæns ned i Erangirs udstrakte arme. I sine unge år ville hun have grebet ham uden videre. Nu måtte hun nøjes med at afbøde hans fald.

Efter manden fulgte to bredskuldrede mænd, en storskægget dværg med en kølle i hånden og en temmelig stor gorwenz af udefinérlig oprindelse. Dværge gik hen imod

den faldne krukkemager med en klar intention om at fortsætte sit angreb på manden. Ingen af dem sagde et ord, hvilket fik gadens folk til at fortrække. Kun Aea virkede uberørt. Hun trådte ind imellem dværgen og manden med sit sværd klar til kamp.

”Ud af min vej, unge dame,” kommanderede dværgen der klogelig havde sat tempoet ned.

Aea blev stående uden at sige noget og så direkte på dværgen, mens Erangir holdt sit blik på den store gorwenz, klar til at assistere sin prinsesse.

”Den mand er vores,” sagde dværgen der mærkede uroen vokse i sig ved at stå overfor så rolig en modstander.

”Læg jeres køller og forklar sagen stille,” beordrede Aea.

Dværgen så sig til siderne hvorfra to mennesker med køller af samme type som hans var dukket op.

”Det er bedst, hvis I trækker jer og lader os ordne sagen selv,” sagde dværgen som havde lagt køllens tunge del i sin hånd. Bag ham var den store gorwenz tydeligt klar til kamp.

”Jeg er Aea Kalfiga, arving til Kalfigas trone,” sagde Aea og ærgrede sig over at hendes skjold hang på et værelse i slottet. ”Træd tilbage eller mærk min vrede.”

”Ah, en af de fine frøkener som tror sig berettiget til at blande sig i alt,” sagde dværgen og lo inden han henvendte sig til sine egne. ”I får adelsblod på jeres køller i dag.”

Med det gik han til angreb. Hans tre kammerater var mindre villige til at kaste sig hovedkulds frem mod en adelsdame med et sværd i hånden. De havde hørt rigeligt med historier om den slags opgør. De nøjedes derfor med at træde et par skridt frem, mens dværgen svingede sin kølle mod den unge kvinde der behændigt undveg slaget der til gengæld ramte krukkemageren på skulderen.

”Træk ham væk,” råbte Aea til Erangir der straks adlød ordren.

”Hvad venter I på?” råbte dværgen der gjorde klar til et nyt angreb. ”Vi er fire mod en.”

Det virkede til at opmuntre de tre andre bøller som hjalp ham med at omringe Aea.

Erangir trak krukkemageren over til den anden side af gaden, mens dværgen kastede sig frem i et nyt angreb. Denne gang svingede de tre andre også deres køller, dog uden at komme for nær deres modstanders sværd som snittede dværgen lige over lænden.

Dværgens slag havde været tættere på denne gang, og han vidste at selv en sværdsvingende ridder ingen chance havde mod fire mænds koordinerede indsats.

”Angrib!” råbte dværgen og slog igen ud efter Aea der nu måtte forsvare sig mod fire

køller.

"Igen!" råbte dværgen som havde færden af noget lige til han mærkede en sværdspids gennembore sit ene ben over knæet, og hans fremdrift blev forvandlet til et hovedkulds fald som endte med at han lå på jorden med selvsamme sværdspids presset mod hans hals.

"Rør jer, og han er død," råbte Aea hårdt i den i øvrigt helt stille gade.

Alle ventede spændt på hvad der ville ske. Stilheden var så gennemtrængende at Aea sneg sig til at se op fra den faldne dværg. Liget af det ene menneske lå blødende fra et åbent sår i maven, og det andet menneske stod stille med sin kølle ned langs siden. Den store gorwenz så forskræmt mod noget bag hende. Hun vendte ansigtet og så en mand i Aut Vitres uniform stå med et blodigt sværd og et trukket skjold.

"Vær hilset!" sagde Aut Vitre manden.

"Breke Aut Vitre?" Aea var i tvivl om hvad hun ellers skulle sige.

"Aea Kalfiga, så mødes vi igen," sagde Breke med et bredt smil.

Dværgen rørte på sig, og Aea's opmærksomhed rettedes atter mod ham.

"Rør dig igen, og din hals åbner sig." Mere behøvede hun ikke at sige. Både dværgen og hans to tilbageværende mænd lod deres køller falde til jorden.

"I to, saml våbnene op!" kommanderede Breke.

De to tilfældige han havde set på, fulgte straks hans ordre.

"Du henter vagten," kommanderede han en anden mand der straks løb af sted.

"Skal vi ikke undersøge sagen?" spurgte Aea.

"Den del overlader vi til vagterne," sagde Breke og så på den store gorwenz der tydeligvis overvejede sine muligheder. "Forsøg det, og du vil modtage mit sværd hvor du mindst ønsker det."

Ingen gjorde flere antræk til at røre sig før vagten ankom og overtog de tre levende bøller. Breke gav en kort beskrivelse af forløbet og bukkede let for Aea. Noget ved hans ansigt fortalte hende en anden historie om hans indsats end tilskuerne og de andre involverede opfattede. Hun så på Erangir og bad hende tage sig af den tilskadekomne krukkemager. Det kunne jo være at han havde brug for hjælp fra en kyndig hirdj.

"Jeg er med dig," indvendte Erangir.

"Mon ikke Breke Aut Vitre her er beskyttelse nok?" spurgte Aea med en skælmsk smil.

Erangir så på den forbløffede heksejæger der havde været så tæt på at gå alene derfra.

"Du følges vel gerne med mig," sagde Aea til Breke der så forbløffet fra hende til Erangir og tilbage igen.

”Øh jo, selvfølgelig,” svarede han endelig.

”Så er den sag afklaret,” sagde Aea og spankulerede af sted. ”Vi ses på slottet, Erangir.

Breke skyndte sig at gå sammen med prinsessen. Han skulle jo nødig se for dum ud. Bag dem begyndte lydene at vende tilbage til folk der havde fået masser at tale om med prinsessen der blev reddet af en heksejæger og hendes ogrin tjenerinde fra Wykks Orden. Krukkemageren takkede mange gange og var endnu mere taknemmelig da Erangir ligefrem brugte magi til at heale hans sår og hjalp ham med at få styr på skaderne i hans butik som alt sammen skyldtes en manglende betaling af beskyttelsespenge.

”Godt tidspunkt at dukke op,” sagde Aea og gav Breke et klap på skulderen.

”Ja, det var nødvendigt at være hård,” sagde Breke lidt for stift.

”Er du altid så hård?” sagde hun smilende og lod sin hånd røre hans.

”Altså, det øh ...”

”Jeg er glad for at du dukkede op da du gjorde,” sagde Aea mere ordinært.

”Aut Vitre er over alt,” sagde Breke stolt over sin egen indsats.

”For at beskytte prinsesser,” smigrede Aea og tog sin arm under hans.

”Øh, jah, også det.” Breke rankede ryggen i et forsøg på at virke mindre forlegen.

”Folk vil ellers mene noget andet,” drillede Aea uden at slippe hans arm.

”Joh, det vil de vel nok.” Han burde sige hende imod, men hvordan argumentere med de øjne?

”Har du en idé med at gå herind?”

Breke opdagede først hvor han var på vej hen da hun sagde noget, og han bemærkede farverne rundt om dem.

”Ikke at jeg har noget imod rødt,” grinede Aea blidt. ”Jeg havde bare den opfattelse at kvarteret var forbeholdt de enlige vandrere.”

Breke var blevet koks rød i hovedet.

”Det ... forlad mig prinsesse ... nej, slip mig ikke, men modtag min undskyldning ... det er bare fordi det er den korteste vej.”

”Ingen årsag,” sagde Aea smågrinende. ”Der er alligevel ingen der kan se dig her nu hvor din kulør matcher stedet så godt. Kom, lad os fortsætte denne vej. Det er altid rart at lære genvejene at kende. Som prinsesse oplever man alt for sjældent noget udenfor programmet.”

Breke kunne se at hun mente det hun sagde og tog sig sammen.

”Glimrende, vi går denne vej,” sagde han og førte dem ned ad en snirklet trappe.

”Er du udstationeret her?” spurgte Aea alt imens hun betragtede de letpåkledte damer

og herrer i kvarteret de gik igennem.

”Det er vigtigt at vi lærer hvordan ordenen fungerer i civilsamfundet,” sagde Breke der var sig pinligt bevidst hvad Aea så på.

”Så du ved hvor meget folk frygter jer?” Aea så direkte på ham da hun sagde det.

”Jeg har aldrig forstået den del af folks overtro,” sagde Breke optaget af de skønne øjne.

”Du forstår ikke folks frygt for jer.” Aea var oprigtig overrasket.

”Min søster har forklaret mig at det forholder sig på den måde,” tilstod Breke inden han gentog sin undren. ”Set fra min side har det altid beroet på en misforståelse af Aut Vitres opgave.”

”Som er?”

”At beskytte verden mod dæmonernes magt og djævelske forførelse.”

”Du virker ret sikker.”

”På hvad?”

”At det er så enkelt.”

”Hvad mener du?”

”Det lyder til at der kun findes dæmoner og dem der er potentielle ofre for dem i din verden.”

”Naturligvis ikke,” indrømmede Breke. ”Det er blot vores opgave. Som hertuginde skal du forsvare riget mod andre fjender som vi sjældent beskæftiger os med.”

”Som gorwenz?”

”De er næppe fjender alle sammen.”

”Så langt fra, blot hyænerne,” sagde Aea der syntes hun skyldte ham en forklaring. ”De har presset os de seneste år, og deres antal vokser. Hvis vi intet gør, vil de ende med at overtage store landområder i nord.”

”Og de har ingen forbindelse til Fernos dæmoner?”

”Ikke så vidt jeg ved.” Aea havde aldrig tænkt på en sådan sammenhæng.

”Man ved aldrig hvad man står overfor før det er blevet undersøgt til bunds,” sagde Breke i et toneleje der i hans eget hoved lød intelligent.

”Ha, du kan dreje alt til at handle om dæmoner,” sagde Aea og stak sin arm ind under hans.

Breke ville have sagt noget smart, men mistede helt ordene med hende så tæt op af sig.

”Er det jeres hovedkvarter?” spurgte hun og så op på den bastante bygning foran dem, hvis facade var dekoreret med guderne fra Gatorias panteon.

”Det ved du vist i forvejen.”

”Spørgsmålet er om du bor her.”

”Smart, nej det gør jeg ikke.”

”Du er indlogeret i et lille hummer i et afsides kloster?” gættede Aea.

”Så langt fra,” lo Breke og pegede med sin frie hånd, bevidst om at holde fast i den arm hun selv havde givet ham. ”Jeg bor i den bygning.”

”Galehuset,” udbrød Aea med en urolig undertone.

”Jeg glemmer ofte at det er hvad det kaldes i folkemunde,” lo Breke glad for at have overhånden.

”Og jeg glemte at det er jeres huse,” sagde Aea misfornøjet med sig selv og slap Brekes arm.

”Det er et sted for helbredelse og udfrielse,” sagde Breke med et smil. ”Vil du med indenfor?”

”Må jeg det?”

”Er du da ikke vant til at gøre hvad du vil?”

”Så længe det ikke drejer sig om Aut Vitre har vi stor magt,” sagde Aea meget bevidst om ordenens ret til at afsætte magthavere med beskyldninger om dæmonisk virksomhed.

”Du kan komme ind som min ledsager,” sagde Breke i en selvfølgelig tone. ”Min søster har været med mig flere gange.”

”Din søster?”

”Ja, jeg tror faktisk at hun arbejder for din bror nu.”

”Rasmag?”

”Han er øverste mager for Kalfigas magiske akademi, ikke sandt?”

”Jo, det er faktisk ham der har fået det op at stå.”

”En bedrift i sig selv.”

”Rasmag kan være temmelig overbevisende. Hvad hedder din søster?”

”Sylgja, hun rejste til Kalfiga med tresinerne sammen med sit egerntosk.”

”Er hun ... jeg mener, laver hun miksturer?”

”Ja og ja,” sagde Breke glad for at det var Aea's tur til at blive rød i hovedet.

”Jeg har hørt om en miksturmager som han sendte til Jömtly.”

”Til Jömtly?” udbrød Breke med en lille latter.

”Er det så morsomt?”

”Som du selv var ved at sige, er min søster kendt som Den blinde miksturmager. Hvis Rasmag har sendt hende dertil, ved han mere end de fleste.”

”Hvad ved han?”

Breke forstod at han var ved at få sagt for meget og slap Aea's øjne for ikke at fortrylles yderligere af hendes nærhed. Han gik frem og åbnede døren til Renselsens Hus som ordinære folk havde omdøbt til Galehuset. Med døren åben vendte han sig mod Aea.

”Skal du med?”

Hvordan kunne hun sige nej?

”Selvfølgelig,” sagde hun og fulgte efter Breke ind i den enkle stenbygning.

En vagt hilste på dem. Var det et mistænksomt blik der fulgte hende? Det var muligt at Breke havde ret til at tage hende med indenfor, men de Aut Vitre folk de mødte her, brød sig ikke om hendes tilstedeværelse, hvilket han måtte kunne se.

”Her er mit rum,” sagde Breke stolt og viste hende ind i et lille kammer med et dejlig varmt lys fra et stort vinduesparti lavet i gennemsigtigt glas. Udover det var kun det store Thussêr-banner over sengen værd at notere sig. ”Jeg ved at det ikke er meget for en prinsesse, men når man er vokset op i et bondehus sammen med seks søskende, er det luksus.”

”Er du et syvende barn?”

”Ja, det betyder nu mindre end det bliver gjort til. For mig var det billetten ud af landsbylivet fordi mine forældre havde lovet mig væk til ordenen.”

”Blev du solgt?”

”Ha ha, nej, slet ikke, jeg blev reddet af mine forældres tilknytning til ordenen i deres ungdom.”

”Hvad med din søster?”

”Sylgja? Hun blev ramt af Igzlar. Ja, det var så slemt som det lyder. Rodstav Gråkappe af Aut Vitre og en ogrin fra Wykks Orden reddede hendes liv og tog hende med til dalen sammen med mig. Hun blev oplært hos ogrinerne.”

”Er hun healer?”

”Nej, hun forlod ordenen for år tilbage for at leve sit eget liv blandt tresinerne.”

”Som blind?” Aea var imponeret.

”Hun kan mere end hun ser ud til,” sagde Breke uden at sige for meget.

”Du er tæt på hende?”

”Det var jeg. Vi var alene sammen i Gaistholm.”

”Og nu er du her helt alene?”

”Jah, det er jeg vel, men i dag er jeg Aut Vitre.”

”Må jeg?” spurgte Aea og klappede på briksen der udgjorde det for en seng.

"Værsgo'," sagde Breke pludselig fløv over at have hende i sit kammer.

Aea satte sig på sengen og så ud af vinduet.

"Der er en god udsigt her," sagde hun. "Fjorden er smuk i dette lys."

"Det er den," gav Breke hende ret og så selv ud af vinduet.

"Har du nogle spændende "gæster" for tiden?" spurgte Aea og så på Breke der prøvede at finde ud af hvad han skulle fortælle. "Hvis du altså må sige det," tilføjede hun.

"Jo, noget må jeg sige, altså ..." Breke vejede for og imod. Hvad kunne det skade? Han stolede på den unge prinsesse. "Vi har to indsatte som er særligt interessante."

"Hvordan det?"

"De dukkede op ud af intet," sagde Breke og skyndte sig for ikke at lyde dum. "Vores folk fandt dem vadende formålsløst rundt uden at ane hvor de kom fra. Det mest utrolige er de historier de fortæller om rejser i Sløret."

"Rejser i Sløret?" Aea følte en uro hun ikke havde følt i årevis.

"Jeg ved det lyder sært," sagde Breke klar til at slå det hen.

"Nej, jeg bliver kun påvirket fordi jeg har mødt det før."

"Mødt hvad?"

"En der fortæller at han har rejst i Sløret."

"Hvorhenne?"

"I Kalfiga, eller han bor der ikke længere. Hjordis og mig fandt ham for længe siden."

"Det var den mand du fortalte om sidst vi mødtes?"

"Netop, vi fandt ham i en ruin under Kalfiga. Han var helt rundt på gulvet. Det er han for så vidt stadig, selv om han har fået det bedre."

"Hvem er han?"

"En aelon ved navn Jaervosz. Han bor hos Hjordis i Egehøj."

"Sært."

"Ja, det har altid været sært."

"Altså sært fordi det er så langt væk, og de fortæller om at der har været en hel serie af folk der rejser i Sløret."

"Er det så mærkeligt?" Aea synes at det lød mystisk, men for hende var al magi mystisk.

"Det er umuligt at bevæge sig i Sløret, eller det påstås det at være, og disse folk fortæller om rejser som ingen burde være i stand til at foretage, og nu fortæller du mig at der er flere derude som vi intet kender til."

"Hvad betyder det?"

"Jeg ved det ikke," indrømmede Breke og lænede sig op mod den stadig åbne dør. "Der er så mange mysterier at en novice som mig er sat på denne sag, og jeg føler at jeg løber rundt i blinde. Det var mit håb at jeg kunne finde ud af noget her i Touran, men de to vi har her, har mistet forbindelsen til verden og fortæller kun skøre historier. Inden længe bliver jeg tvunget hjem til Gaistholm uden at have opnået noget."

"Frustrerende," sagde Aea med et venligt blik til Breke.

"Ja, temmelig," sagde han og blev opmærksom på sit ordensoverhoved på gangen. Han hilste på ham og vekslede nogle ord på et sprog som Aea ikke forstod.

"Du bliver nødt til at gå," sagde Breke til Aea da ordensoverhovedet gik videre.

"Selvfølgelig," sagde Aea overrasket over at have fået lov til at komme så langt ind i den hemmelighedsfulde orden.

"Vi sender en eskorte med dig," forsikrede Breke.

"Det er ikke nødvendigt. Jeg kan forsvare mig selv."

"Du gør os ære ved at tage imod vores beskyttelse," sagde Breke med al den respekt som Aea var så vant til fra fremmede.

"Jamen, så send da en styrke med mig, kommer du med?" Håbet i hendes stemme var tydeligt for Breke.

"Desværre, jeg har vagt nu. Jeg håber vi ses igen."

"Også jeg," sagde Aea og rejste sig. Hun gav ham et klap på skulderen på vejen ud. Han var en sær skabning, og han havde sat hendes tanker i gang. Hvad vidste Jaervosz? Var hans skøre historier virkelige? Det var ufatteligt at tro på.

...

Hjordis vendte hjem til Egehøj midt på sommeren sammen med sin far og bror. De blev i deres hjem nogle uger inden turen gik nordpå til Kalfiga.

"Hun er her i morgen," sagde Gorkil der stod lænet op mod muren med et græsstrå i munden.

"Jeg tager tilbage til Egehøj i morgen," klagede Hjordis.

"Det er jo uheldigt."

"Hun bliver sur over at jeg har været her uden hun har set mig."

"Du kunne ride ud til Mistran for at møde hende."

"Men vi skal mod Egehøj i morgen."

"Ikke i morgen dumme tøs, i dag."

Hjordis daskede til den ranglede lømmel. "Hvordan skulle jeg vide hvor hun er?"

"Følg floden, det er som regel der du møder skibene."

"Hold kæft hvor er du klog."

”Netop, jeg er et geni,” sagde Gorkil kækt.

”Vil jeg kunne nå det, er hvad jeg spørger om.”

”Plejer det at bekymre dig?”

”Jeg har et ansvar.”

”Over for hvem?”

”Du ...” Hjordis vidste ikke hvad hun skulle svare. ”Kan du følges med mig?”

”Det er for svært for dig selv at følge floden?”

”Idiot, min far vil aldrig tillade mig at rejse alene, og jeg gider ikke have en eller anden nar af en soldat til at ride i røven på mig.”

”Rimeligt nok,” sagde Gorkil. ”Jeg kan vel nok finde tid til at følge en ung dame på en ridetur.”

”Ingen smarte ideer her,” advarede Hjordis.

”Ingen ideer overhovedet,” bedyrede Gorkil.

Raevil havde ikke svært ved at lade sin datter ride ud med en af Kalfigas sønner så længe han fik lovning på at hans datter var tilbage til at følge karavanen næste morgen. Gorkil lovede tilmed at han stod personligt inde for Hjordis' sikkerhed, hvilket var af mindre vigtighed end det faktum at pigen kunne forsvare sig selv efter sine år på landevejen.

Gorkil var mindre interesseret i denne del af opgaven. Han forventede nøjagtig samme antal problemer som Hjordis. De skulle trods alt kun bevæge sig i et af de sikreste områder i Kalfiga. Fra De Syv Højes by til Mistran red de langs en travlt befærdet flod som mundede ud i den større flod i handelsbyen Milor. Den lå strategisk i det delta hvor nordens tre store floder mødtes og forenedes til den mægtige Mistranflod som fortsatte hele vejen ned igennem lavlandet til Touran hvor den løb ud i Bugten. Derfra måtte de muligvis ride et stykke sydpå før de stødte til Aea og Arvids handelsskib på dets vej mod strømmen nordpå.

På vejen hilste alle venligt på dem. De fleste virkede til at være oprigtigt glade for at se den yngste af Kalfigas tre sønner. Gorkil hilste tilbage på hver og en og tog sig ofte tid til en lille snak med en handelsmand eller en hirdj fra Wykks Orden. Det blev til en længere snak med en greve som de stødte på udenfor en landsby halvvejs på turen, men ellers holdt Gorkil sig til korte samtaler der gav ham informationer om livet på handelsvejen og folks hverdag.

Han virkede interesseret i rygter om uroligheder og nye varer fra fjerne lande, men hørte også på folks fortællinger om hverdagslivet i landsbyerne. Folk lo og snakkede om de blikke han sendte de lokale skønheder uden at lægge mærke til hvor meget selv

den mest karrige grovsmed var klar til at fortælle ham om udviklingen i dværgenes handelsruter fra deres hemmelige byer højt oppe i bjergene. En heksejæger fortalte tilmed at ordenen havde tænkt sig at oprette et Galehus i Kalfiga på baggrund af det stigende antal dæmoninficerede i de nordlige egne. Gorkil slog det hen med en latter som selv den erfarne inkvisitor opfattede som stormandens overlegne pral.

Igennem alt dette glemte Hjordis helt at de var taget af sted for at nå frem til Aea. Hun blev derfor overrasket da Gorkil pegede på et skib ude i floden der bar Kalfigas sejl. Ganske umærkeligt havde han ført hende over land ad en kortere rute til det sted på Mistran hvor han vidste at hans søskende ville komme. Det virkede på en gang tilfældigt og fuldstændig planlagt, og Hjordis mistænkte ham for at anvende magi til at finde den rigtige båd, hvilket han bekræftede før hun kunne spørge ham om det.

”Der findes formularer som tillader en at finde en person,” forklarede Gorkil og spillede en lille melodi på sin fløjte som han havde spillet flere gange i løbet af dagen. ”Luften kan føre en over land til den ønskede person. Når det er nogen du er tæt på, er det så meget desto lettere.”

”Du bruger fløjten?”

”Jeg bruger min fløjte til mange ting. At følge lyden af en person er det mindste af mine tricks.”

”Pralhals.”

”Skyldig,” tilstod Gorkil og fløjtede lidt mere. Denne gang var det en velkendt melodi fra en af de vigtigste fortællinger om Hekjas kærlighed til sin barbar.

”Jeg sagde at du kunne glemme det,” sagde Hjordis med henvisning til morgens samtale før de red ud.

”Kærlighed kan være mangt og meget,” mindede Gorkil hende om fulgt af et par fløjtende linjer. ”For mig er det kærligheden til søskende. For dig er det kærligheden til en veninde. Ingen ved hvad det indebærer før dagen er omme.” Han spillede en velkendt sørgemelodis første toner for at understrege sin pointe. ”De andre ved det ikke endnu, men sygdommen der dræbte vores far har ramt vores mor.”

”Hertuginde?”

”Hun holder det skjult, og det skal forblive sådan til hun er klar til at fortælle det til mine søskende. Kun dig har hun bedt mig fortælle det til.”

”Mig? Hvorfor det?”

”Hun må føle at hun kan stole på dig.”

”Jeg har kun mødt hende en gang.”

”De fleste har aldrig mødt hende.”

Han havde ret. Langt hovedparten af Kalfigas indbyggere anså det for en ære blot at neje og bukke for hertuginde når hun gik sine ture rundt i byen. At en simpel handlende med tresinske rødder fik foretræde for hende var uhørt. Trods Gorkils forsikringer om at hertuginde havde ønsket at hun skulle kende hendes hemmelighed før næsten alle andre, havde hun svært ved at tro på at det bundede i en oprigtig anerkendelse af hende som person. Der måtte være noget som hertuginde ønskede af hende. Hvad det skulle være, havde hun ingen idé om.

Det var skønt at gense Aea som satte pris på at Hjordis havde taget sig tid til at mødes med hende inden hun rejste tilbage til Egehøj for vinteren. Gorkil og Arvid fik sig en snak, mens pigerne delte en stund sammen inden Gorkil som lovet returnerede Hjordis til Raevil der drog et lettelsens suk da hans datter var sikkert tilbage i karavanen.